

Opieka medyczna w więzieniu

Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu rozpatrzył sprawę Bujak przeciwko Polsce (skarga nr 686/12). Sprawa dotyczy zarzutu naruszenia art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w związku z niezapewnieniem skarżącemu właściwej opieki medycznej w okresie jego pobytu w jednostce penitencjarnej, a także art. 5 ust. 3 Konwencji w związku z nadmierną długością tymczasowego aresztowania w jego sprawie.

Skarżący został tymczasowo aresztowany w marcu 2010 roku w wyniku ekstradycji z Nowej Zelandii. Podstawę zastosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego stanowiła waga zarzucanych mu czynów, a także obawa ucieczki. W trakcie stosowania przedmiotowego środka skarżący wielokrotnie bezskutecznie występował o jego uchylenie z uwagi na stan zdrowia. Dopiero w październiku 2011 roku lekarze orzekli, że wymaga on operacji, zaś miesiąc później, że dalsze stosowanie tymczasowego aresztu może zagrażać jego zdrowiu a nawet życiu.

W 2011 roku skarżący został zwolniony z aresztu celem poddania się operacji. Od początku stosowania przedmiotowego środka skarżący był konsultowany przez różnych specjalistów, którzy zalecali mu korzystanie z twardego materaca, kul oraz wózka inwalidzkiego. Skarżący nigdy nie otrzymał materaca, zaś wózek zapewniony przez władze jednostki penitencjarnej okazał się niebezpieczny, w związku z czym korzystał z wózka dostarczonego przez swoją żonę. Ponadto jednostka penitencjarna, w której przebywał skarżący nie była przystosowana do potrzeb osób niepełnosprawnych.

Mając na uwadze powyższe skarżący zarzucił w skardze do Trybunału brak właściwej opieki medycznej, który doprowadził do poważnego pogorszenia jego stanu zdrowia, a także nadmierną długość tymczasowego aresztowania.

Trybunał przychylił się jedynie do pierwszego z podniesionych zarzutów. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że pozbawienie skarżącego właściwej opieki medycznej połączone z uzależnieniem go od pomocy innych więźniów naruszało jego godność stanowiąc tym samym niedogodność, której poziom znacząco wykraczał poza poziom akceptowalny w ramach wymierzonej kary pozbawienia wolności. Tym samym doszło do naruszenia art. 3 Konwencji. Tytułem słusznego zadośćuczynienia Trybunał przyznał skarżącemu kwotę 5000 euro zaś tytułem zwrotu kosztów i wydatków kwotę 3 430 euro.